

Commemoracions marianes

Romà Casanova, bisbe de Vic

Tres santuaris de la nostra diòcesi celebren aquest any commemoracions marianes: el de la Mare de Déu de la Gleva, el centenari de la coronació canònica de la Verge; el de Rocaprevera, els cents anys de la construcció del temple, i el de Joncadella, els setanta-cinc anys de l'entronització de la imatge de Nostra Senyora. Aquests llocs de devoció mariana formen part de la nostra geografia diocesana, juntament amb molts d'altres, expressant tots l'arrel profundament cristiana d'aquesta terra.

Els llocs de devoció mariana formen part de la nostra geografia diocesana

Hi ha un fet innegable: el nostre poble s'ha anat afaïçonant al llarg dels segles entorn de la fe en Crist. Aquesta terra adobada per una cultura cristiana ha donat molts fruits, no sols en edificis religiosos, com els santuaris marians esmentats, sinó en moltes iniciatives de caritat i misericòrdia, sense oblidar els àmbits familiar i social. Malgrat això, per a molts dels nostres coetanis la fe en Crist ha deixat, en gran part, de ser la seva matriu per a anar a cercar altres sòls on edificar la pròpia existència. La saviesa dels segles, herència transmesa per tantes generacions, sembla que no és apreciada i, de vegades, fins i tot menyspreada. Enfront d'això ens hem de preguntar: què podem fer per tal que aquesta herència multisecular no sigui malaguanyada?

Els santuaris marians són llocs de trobament de moltes persones. Formen part de la cultura dels nostres pobles i ciutats i, fins i tot, de les tradicions de les famílies. Per això, són llocs d'esperança, perquè a redós de Maria, sempre mare, els fills poden trobar-se amb Crist i amb la seva Església. No podem oblidar que la fe cristiana és en essència un trobament, com ho expressava bellament

Coronació de la Mare de Déu de la Gleva (1923)

Benet XVI: «*Hem cregut en l'amor de Déu: així el cristià pot expressar l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva*» (*Deus charitas est*, 1). Maria de Natzaret, la humil esclava del Senyor (cf. Lc 1,38), no té res més que el seu Fill i ens l'ofereix, a fi que en ell tots siguem germans. Ella és sol·lícita de tots i cada un dels éssers humans, perquè tots som cridats a la salvació de Crist. Per això, en totes les nostres vicissituds —personals, familiars, socials, així com en la recerca del sentit profund de la nostra existència— ella és la figura que amb la seva tendresa maternal ens acull, ens amanyaga, ens dona la mà, sense abandonar-nos mai.

